

БОЖИЕТО ЦАРСТВО

Три откосни послания на Исус осветляват мистерията на Божието Царство:

“Божието царство е вътре във вас.” (Лука, 17:21)

“Никой няма да види Божието царство, ако не се роди отново... от вода и Дух.” (Йоан, 3:3–5)

“Моето царство не е от този свят.” (Йоан, 18:36)

Взети заедно, тези послания отекват в най-интимната сърцевина на човека – там, където се намира Нещото, което не е от този свят, което е направено от небесна материя и до което се стига след разтърсващ катарзис, умирање и раждане от водата на баптизма и пламъка на помазването. Вътре в нас е царството на Логоса, който ни събира от “четирите ветрове”, за да ни преведе през мистериите си с вода и огън до самия праг на екстазното себезавръщане.

Какво трябва да направим, за да се завърнем в себе си, където ни очаква Логоса?

Да слушаме на първо място гласа му и да се водим от него – тихия глас на добрия пастир, който извежда доверените си агнета от кошарата на земния затвор. Какви напътствия ни дава този глас? Да не пилеем енергията си по другите – да не ги съдим, да не вадим сламките от очите им, да не се сравняваме (притчата за молитвата на фарисея и митаря), да не се себеизтъкваме за сметка на “грешниците”, да си уреждаме споровете без да стигаме до съд, да прощаваме, да се издължаваме навреме (цезаревото цезарю), да овладяваме плътския си нагон, да се въздържаме от показност при молитва и пост, да не се съпротивляваме на злото (да обърнем другата буза), да обичаме дори враговете си, защото и те са Божии чедра. Да не хвърляме бисери на свинете (не е редно да се профанизира мистерията), да оставим мъртвите да погребват своите мъртви. Обръщайки се към себе си, е добре да помним, че не трябва да трупаме земно богатство, което се разпилява, а небесно богатство (съзнание), което остава; да строим къщата си на скала, а не на пясък; да не служим на двама господари (хем на егото, хем на Бог), да си запалим лампата и да я турим нависоко, да не се тревожим за утрешния ден, да чукаме, за да ни се отвори, да влезем през тясната врата на живота, защото широка е портата към ада, да не се поддаваме на фалшиви пророци с техните отровни плодове (по които ще ги познаем).

Каква е основната нишка в тези послания?

Основната нишка е, че трябва да се въздържаме от прекалено въвлечане в света. Опасни са както позитивните привързаности (земни богатства, лъст, показност, гордост, самохвалство), така и негативните

(спорове с другите, съдничество, надничане в чуждата паница, непрощателност, отмъстителност, отвръщане на злото със зло, бунт срещу властите). Има една тенденция да се изкара Исус социален революционер, борец за правата на бедните и онеправданите. Това е левичарска фантазия, нямаща нищо общо с евангелията. Прочутото “последните ще станат първи” съвсем не означава, че бедняците ще вземат властта и ще натикат богатите в миша дупка, а означава, че тези, които се въздържат от света и минават през него прозрачно и незабелязано, ще наследят Божието царство.

Въздържане от света, несъздаване на врагове, благосклонно отношение към околните, липса на амбиция да се покажеш съвършен в нечии очи, бързо приключване с минали вражди, овладяване на пагубните страсти и прекалената тревожност за бъдещето – това са съветите на Логоса за правилно поведение в инкарнация.

Всичко това предполага дълбока абстиненция от света и обръщане към царството, което не е от този свят. В евангелие на Йоан Исус се моли на баща си да закриля неговите ученици, които вече не са от този свят, тъй както самият той не е от този свят (“...for they are not of the world any more than I am of the world”, John, 17:14)

Когато човек повече не е от този свят, има ли значение какво ще кажат за него? “All men will hate you because of me, but he who stands firm to the end will be saved.” (Матей, 10:22) Дали ще бъде мразен и низвергнат или обичан и популярен, няма никакво значение за онзи, който стои твърдо в Христос Логос Сотер, който е готов да загуби живота си, за да намери Живота (“...whoever loses his life for my sake will find it”, Матей, 10:39), защото се знае, че “никой няма да види Божието царство, ако не се роди отново” (Йоан 3:5).

Това загубване на живота и раждане отново в Христос не е нито лесно, нито гарантирано. Освен оттегляне от света, то иска и сериозна вътрешна работа, влизане през тясната врата и чукане, докато се отвори (“knock and the door will be opened for you”, Mathew 7:7). Трябва да се упорства, докато скритите неща станат явни и мистериите на Логоса – прозрачни (“there is nothing concealed that will not be disclosed”, Mathew, 10:26). Домът трябва да се построи на скала; лампата трябва да се запали, маслото за светилника трябва да е в изобилие, за да не се пропусне часа на Жениха; талантите, оставени ни от господаря, трябва да се умножат, защото иначе се вземат обратно и се дават на този, който ги е умножил (Матей 25:14–30). Тук Исус не говори в полза на лихварството, а на усилието да се умножава съзнанието. Този, който строи дома си на пясък (отъждествява се с моментните си мисли и настроения), който заравя парата си в земята (държи пневмата си в плен на земния й затвор), който забравя да налее масло в лампата си

(забравя да е буден и осъзнат), ще бъде лишен и от малкото, което има (“whoever does not have, even what he has will be taken from him”, Mathew, 25:29). Денят и часът са неизвестни, така че всяко разсейване струва скъпо.

За разлика от източните религии, където азът бива анулиран в пустотата, разпадайки се в един краен нихилизъм, който по-скоро парализира волята, отколкото да я стимулира, Христовата религия е ясен и двустранен процес на повторно свързване на разлъченото (re-ligare), в който двете половини са си съвсем реални и взаимодействащи. Това не е дуализъм, а любовен акт на взаимно разпозната идентичност и екстазно себезавръщане. Човек се въздържа от света и дълбае навътре в себе си, Логосът бди и му помага в трудния път на себеосъзнаването, двамата заедно събират разпиляното, за да го върнат обратно в изначалното му състояние на единство.

Това предполага отговорност. Изключителна отговорност да се събира заедно с Логоса, което е по силите само на малка група пневматици, стигнали до своя “трети” ден (“for many are called, but few are elect”, “small is the gate and narrow the road that leads to life, and only a few find it”, Mathew, 22:14, 7:13).

В издигането към Бог нашето усилие не е пусто усилие в празен космос. Логосът е винаги с нас, във всяка секунда, когато събираме заедно с него. “And surely I am with you always, to the very end of the age”, са последните му думи след края на историята в Матей.